

Συνάντησα κάποτε έναν παππού τόσο φτωχό που του έλειπαν ακόμη και τα απαραίτητα. Η γυναίκα του είχε πεθάνει και ο γιος του που ζούσε στο εξωτερικό τον είχε ξεχάσει.

Ο παππούς είχε φτωχικό πρόσωπο και γελούσε καλόκαρδα, ενώ το σπιτάκι του ήταν ένα ημιυπόγειο κάτω από την σκάλα μιας πολυκατοικίας.

Ένα βράδυ μπήκα και εγώ στο σπίτι του, μια και η πόρτα ήταν συνεχώς ξεκλείδωτη.

Ο παππούς δεν άκουγε καλά και έτσι δεν με κατάλαβε. Τον είδα στο ημίφως σκεπασμένο με κάτι παλιές κουβέρτες στο ντιβάνι που χρησιμοποιούσε για κρεβάτι. Δόξα τω Θεώ έλεγε και ξανάλεγε, εγώ έχω κάπου να μείνω. **Πόσοι και πόσοι δεν έχουν ούτε μια κουβέρτα να σκεπαστούν ή ζουν στο δρόμο! Τι ευλογίες μου δίνεις Θεέ μου!**

Δεν ήξερα αν έπρεπε να τον λυπηθώ για τη φτώχεια του ή να τον ζηλέψω για τα πλούτη της υπομονής του.

“Μικρό γεροντικό πόλεων”

Πηγή: gethsimani.blogspot.gr